

Kinderen van Sikkim
Nieuwsbrief februari-maart 2011
Bezoek Jannie en Mieke

Ons bezoek

Het was in alle opzichten een waardevol bezoek. Het weer in deze tijd van het jaar (eind van de

winter) was overdag meestentijds zonnig en warm en - vooral de eerste twee weken - 's nachts behoorlijk koud. Wij vonden dat het op school veel te koud was en hebben elektrische kacheltjes laten aanschaffen. De kinderen hadden nog nooit zoiets gezien en vonden het een absoluut wereldwonder. We bedachten dat de kinderen thuis om warm te worden altijd met de hele familie rond een vuur in de keuken zaten. We hebben uitgebreid met GS Gurung, het nieuwe hoofd van de school, en zijn staf, vooral zijn

vrouw Maree, gesproken. Het lijkt allemaal goed te gaan.

Veel van onze tijd hebben we doorgebracht met de kinderen. Memory en Uno (een kaartspel dat ze nog niet kenden maar onmiddellijk geweldig vonden) gespeeld. We hebben ook met de kinderen gewandeld. Er is een nieuw wandelpad in Bariakhop dat de berg op gaat en bij een hangbrug over de rivier loopt. Op een warme dag zijn we naar de rivier gelopen waar de kinderen gezwommen hebben in het ijskoude water.

We hebben nieuwe kleren gekocht voor de kinderen, vooral warme truien die veel kinderen niet hadden ondanks de kou (en we hebben er zelfs elk één gebreid), en pyjama's en broeken. Het

probleem met de kleren is dat wanneer de kinderen in de vakantie naar huis gaan, ze vaak alle kleren meenemen en deze thuis achterlaten. Natuurlijk dringen wij erop aan om dat niet te doen, maar we begrijpen ook wel hun dilemma: ze hebben meestal veel broertjes en zusjes die helemaal geen kleren hebben.

In de vakantie naar huis gaan is niet altijd voor iedereen een feest. Buddha Maya (klas 2) bijvoorbeeld kwam vijf dagen te laat op school na de

wintervakantie omdat haar vader haar liever niet laat gaan, ondanks het feit dat wij haar vervoer betalen (zij is voor hem immers een goedkope arbeidskracht). Padam (klas 2) wil liever helemaal niet naar huis, omdat zijn vader oud is en altijd dronken. Als hij van vakantie terugkomt op school moet hij twee keer van top tot teen worden geschrobd om hem weer helemaal schoon te krijgen. PhuNorbu (klas 3) is deel van een drieling. Toen zijn moeder in verwachting was, is zijn vader omgekomen bij een busongeluk. Zijn broertje en zusje zitten in een weeshuis. Zijn moeder hakt stenen langs de kant van de weg en verdient daarmee 100 rupies per dag (ongeveer 1,5 euro). Dit is afschuwelijk en zwaar werk.

Tot nu toe werd het water in de badkamer verwarmd in een emmer met levensgevaarlijke dompelaars. We hebben deze vervangen door grote waterkokers en de dompelaar veilig laten opbergen. Verder hebben we aan de eigenaar van het land waarvoor we in 2009 al een koopovereenkomst hebben gesloten rente betaald in verband met de vertraging. We kunnen het land om diverse redenen nog niet afnemen (hierover later meer).

Staf

Eind vorig jaar heeft Jamyang Buthia, een van de oprichters van de school en sinds de oprichting het schoolhoofd, SHA verlaten. Wij hebben G.S. Gurung tot nieuw hoofd van de school benoemd. G.S. is ook al zeven jaar als leerkracht aan SHA verbonden. We hebben twee nieuwe leerkrachten, beide uit Bariakhop, Rubina die vorig jaar bij ons als vrijwilliger heeft gewerkt en Rabin, de broer van Bhirka (zie verderop). Rabin is een half jaar op proef, maar wij zijn nu al erg enthousiast over hem. Rubina geeft vooral les in

de nursery en Rabin houdt zich naast lesgeven ook bezig met sportactiviteiten (hij heeft zelf marathons gelopen). De andere leerkrachten die al een aantal jaren bij SHA werkzaam zijn, zijn Maree (de vrouw van G.S. en binnenkort moeder van een tweeling!), Lopen (onze monnik), Sumitra en Anamika. Toen we weer thuis waren, kregen we bericht dat Anamika ons gaat verlaten. Zij heeft een baan in een government school gevonden. Bij afwezigheid van G.S. vervangt Sumitra hem. Dit zal in de

toekomst vrezes wij vaak gebeuren, gezien onze strijd met de Indiase bureaucratie. Alle leerkrachten hebben ook zogenaamde hostel duty. Dit betekent dat ze een week lang, 24 uur per dag, op school zijn en verantwoordelijk voor het reilen en zeilen van het hostel (zij hebben dan ook de zorg voor de bedplassers bijvoorbeeld ...). Het laatste weekend van februari hebben Maree, Rabin en Rubina een examen afgelegd waarmee ze toegelaten kunnen worden tot een cursus om een hogere onderwijsgraad te halen. In juni hopen ze hun resultaten te horen. Maar niets is zeker in India. Onze koks Hasta ("Uncle") en Tularam (links) bereiden nog steeds drie smakelijke en gezonde maaltijden per dag en houden de pas gerenoveerde keuken netjes en schoon. Alles met hulp van de kinderen.

Meestentijds zijn er twee tot vier buitenlandse vrijwilligers werkzaam op de school om de lokale staf te ondersteunen en de kinderen Engelse conversatie bij te brengen. Tijdens ons bezoek waren er twee fantastische meisjes, Beau en Eeke die net hun Pabo Montessori hadden afgerond. Een week voor ons vertrek arriveerde ook Elisabeth uit de VS.

De kinderen

Vanwege ruimtegebrek en het geringe aantal kinderen, hebben wij besloten dat er dit jaar geen klas 5 zal zijn. We hopen en verwachten nog steeds volgend jaar met de bouw van een nieuwe school te kunnen beginnen. De vijfdeklassers gaan nu naar de government school. Van hen is Topden de enige die in het hostel verblijft. Sonam (klas 6) en Samten (klas 7) zijn terug in het hostel na een betrekkelijk onfortuinlijk jaar op een sportacademie van de cricket association in Rangpo. Het leek aanvankelijk allemaal zo mooi - naar school gaan

terwijl je tegelijkertijd een opleiding kreeg tot professional cricket player - maar het bleek anders te zijn. Toen we hen op gingen halen om hen mee te nemen naar 'huis', vonden we hen als twee dode vogeltjes op een reusachtig leeg cricketveld met hun schamele bezittingen. Zij zijn blij om terug te zijn en voor ons is dat ook prettig want Rinchen die tot nu toe toezicht hield in het jongens hostel, gaat ons binnenkort waarschijnlijk verlaten om zijn opleiding voort te zetten in Soreng, een school waar zijn lievelingsvak science op een hoger niveau wordt gegeven. Hij doet nu examen voor klas 10 en als hij daarvoor met goede cijfers slaagt kan hij worden toegelaten. Wij verwachten dat dat geen probleem zal zijn omdat hij vorig jaar de beste van zijn klas was.

Nitesh en Lakpa (allebei klas 5) gaan nog wel naar de government school, maar hebben een grootvader in Bariakhop die wil dat ze bij hem thuis wonen in plaats van in het hostel, om allerlei klusjes te doen. Heel jammer, vooral voor Nitesh die dyslectisch is en voor wie we net een manier hadden gevonden om hem daarmee te helpen. Nitesh was al op school vanaf het begin in 2003. Lakpa hadden we graag in het hostel opgenomen omdat hij heel intelligent is en profijt had kunnen hebben van meer studiebegeleiding.

Sangay (klas 3) die enig kind is, is weggegaan omdat zijn ouders hem liever thuis hebben. Hij gaat naar zijn lokale government school in Sombaria.

Het goede nieuws is dat we 13 nieuwe leerlingen hebben; 11 in nursery en twee in klas 1: een vrolijk stel!

Dr Grahams Homes

Vier jaar geleden konden we de eerste vier jongens naar deze prestigieuze school in Kalimpong sturen, Samjor, Rha Tshering, Nedup en Chezang. Afgelopen jaar behoorden ze tot de top van hun klas en lijken inmiddels meer op Engelse kostschooljongens dan de verlegen kinderen van toen. Samjor doet dit jaar examen voor klas 10 en de anderen zitten in klas 9. We hebben net van Samjor gehoord dat hij zijn examens met goed gevolg (een gemiddelde van 85%!) heeft afgelegd. Hij studeert nu verder op Dr Grahams om over twee jaar het eindexamen te doen waarmee hij naar de universiteit kan. Chezang is jammer genoeg vertrokken omdat hij graag in aanmerking wil komen

voor een beurs van de Sikkimse overheid om voor ingenieur te studeren. Hij moet daarvoor gemiddeld 90 punten halen en alleen de top 5 krijgen deze beurs. Doordat er vaak stakingen zijn in de buurt van Kalimpong kwam hij soms te laat op school en ook het op Engelse leest geschoolde kostschool keurslijf past minder bij zijn gevoelige karakter. Jammer, maar gelukkig heeft hij een nieuwe school gevonden in Namchi (Sikkim), the New Light Academy, waar hij hopelijk beter op zijn plaats is.

Sinds vorig jaar zijn er ook drie meisjes toegelaten op Dr Grahams: Hissey, Lemit en Nim Phuti. De laatste twee kwamen pas halverwege het jaar maar hebben ondanks dat toch hun overgangsexamens gehaald. We zijn blij dat er nu ook meisjes naar Dr Grahams gaan want we doen altijd ons best om de kansen gelijkelijk te verdelen. Heel veel dank aan de sponsors die deze bijzondere en betrekkelijk kostbare opleiding mogelijk maken!

Sinds begin dit jaar zijn nog twee leerlingen toegelaten, Dichen en Pemkit, een jongen en een meisje. Omdat SHA maar tot klas 5 gaat, proberen we voor alle kinderen bij hen passende vervolgoopleidingen te vinden. Voor sommigen betekent dat de government school in het dorp, niet de beste oplossing want zeer matig onderwijs, maar als ze dat willen mogen de leerlingen in het hostel blijven en profiteren op die manier van de huiswerkbegeleiding. Andere kinderen gaan naar de Tribal School in Tashiding. Dit jaar eindigde Tshering Dorjee als beste van 400 op het toelatingsexamen. Drie jaar geleden gingen twee meisjes hem voor, Kursongkit en Kunzangkit. Kursongkit had het er in het begin moeilijk omdat haar Engels beter was dan dat van de leraren maar ze werd onmiddellijk gekozen als school captain en doet nu haar klas 10 examen. De Tribal School is vergelijkbaar met SHA met dien verstande dat alles voor de leerlingen wordt betaald door de overheid en gaat tot klas 12. Er is er maar één in heel Sikkim en dat verklaart ook de 400 aanmeldingen. G.S., ons nieuwe schoolhoofd, zal dit jaar een onderzoek doen naar goede vervolgscholen, samen met Loden Lepcha van onze school in Dzongu die hetzelfde probleem heeft. Ook via de Rotary in Gangtok kregen we een aantal waardevolle suggesties op dit gebied. Het zoeken is op dit moment vooral naar kwalitatief goede scholen waar ook techniek en andersoortige vakopleidingen worden gegeven omdat uiteraard niet alle kinderen geschikt zijn voor Dr Grahams.

Administratieve ongemakken en Smile Foundation

Zoals in vorige nieuwsbrieven al gemeld, moet elke organisatie in India die geld uit het buitenland ontvangt een zogenaamde FCRA-registratie hebben. Vanaf 2007 hebben we geprobeerd die te krijgen maar tot nu toe zonder resultaat. Gelukkig hebben we nu een lokale partner gevonden, Smile Foundation, een Indiase NGO die dezelfde doelstelling heeft als wij: onderwijs voor de armste kinderen in India. Smile Foundation heeft een FCRA-registratie zodat we via hen geld naar SHA kunnen sturen. Ook kunnen zij ons helpen bij de bouw van onze toekomstige school. We kwamen op het spoor van Smile Foundation via Veronika Uhl die werkte voor Net4kids, een Nederlandse NGO. In Delhi zijn we bij hen langs geweest en hadden een ontmoeting met de oprichter en directeur, Santanu Mishra, een bevlogen man. Zie ook www.smilefoundation.org.

Terwijl wij in Bariakhop waren, heeft de coördinator van Smile Foundation voor Noord India, Partha Roy, de school bezocht om verslag uit te brengen aan het bestuur. Hij leek erg onder de indruk van onze school, de

goede organisatie en daarnaast vooral de ongedwongen sfeer en de vrolijke en gezonde kinderen. Wij zijn het eerste project in Sikkim dat Smile Foundation adopteert. Op onze terugreis hebben we in Delhi nogmaals gesproken met Santanu en zijn jurist, Pratap Ray, en zijn assistent, Meena Batra. Op 30 april 2011 heeft het bestuur van Smile Foundation de samenwerking met ons project SHA formeel goedgekeurd. Zodra we officieel geld naar Sikkim kunnen overmaken kunnen we ook de grond voor de nieuwe school kopen. Enig struikelblok daarbij is nog dat we een Sikkimese NGO moeten oprichten omdat buitenlanders geen grond mogen bezitten. Daartoe hadden we een gesprek met onze advocaat in Gangtok die dit in gang gaat zetten. Hij verwacht dat het een jaar duurt, als het meezit ... We hebben te maken met een zeer drukke minister van justitie die ook nog eens een religieus man is. Ook brachten we een bezoek aan de Rotary in Gangtok (de hoofdstad van Sikkim) waar we al eerder contact mee hadden. Voor ons heel waardevol omdat de leden bestaan uit gerespecteerde mensen (mannen) uit de maatschappij die ons indien nodig van advies kunnen dienen bij bijvoorbeeld het bouwen van de school.

Staf meeting

In de laatste week van ons verblijf hadden we een vergadering met de staf, de zeven onderwijzers en twee koks. We hebben hen op de hoogte gebracht van de vorderingen op het gebied van de registratie en ons contact met Smile Foundation en wat dat op termijn voor hen zou betekenen. Naar aanleiding van een vraag van Partha Roy over de gezondheid van de kinderen hebben we voorgesteld de verpleegster in het dorp één maal per maand langs te laten komen. Vroeger was er een kliniekje vlakbij maar nu moet er 40 minuten de berg voor opgeklommen worden. Zij zou ook regelmatig de ogen kunnen controleren. Inmiddels hebben we bericht gekregen dat dit is geregeld. G.S. vroeg verder of de onderwijzers een EHBO-cursus mochten volgen. Graag! Verder hebben we de onderwijzers gestimuleerd meer Engels te spreken, vooral met de vrijwilligers, en gebruik te maken van de computer.

Dzongu

Als elk jaar bezochten we ook onze school in het noorden (Dzongu), de Mayel Lyang Academy van Loden Lepcha. Ook daar een vrijwilliger, Eszter uit Hongarije, ondanks het nog ingewikkelder permit systeem waardoor je hier maar vijf dagen achtereen mag blijven. De 20 kinderen die door ons worden gesponsord en in het hostel verblijven zagen er blij en gezond uit. De jongsten gaan naar de MLA (tot klas 5 net als SHA) en de ouderen gaan naar de government school in het dal. Twee van onze jongens, Dawa en Rpagay zijn er school captain en vice school captain

en reuze trots. De studieresultaten van Pema, die vorig jaar een klas oversloeg, en Ponalmit zijn dermate goed dat we voor hen een betere school gaan zoeken. Voor de meeste kinderen hadden we brieven en kleine pakjes van de sponsors (zullen bij de volgende reis een email rondsturen voor wie dat ook wil) en dat was een groot feest. Er werden ook meteen brieven teruggeschreven. Voor iedereen hadden we een lekkere warme trui met capuchon gekocht. Er is een nieuw hoofd van de school, Sandeep en Nim Phuti is de onderwijzeres die tegelijk ook 'moeder' van het hostel is en op de school slaapt. De koe waar vorig jaar geld voor was achtergelaten was al wel gekocht maar nog niet gearriveerd. Wel was er een begin gemaakt met de bouw van – heel noodzakelijk! – nieuwe toiletten en een wasgelegenheid. De laatste dag werden we getrakteerd op een cultureel programma met veel traditionele dansen en, op verzoek van de oudere meisjes, een moderne hindoe disco dans.

Succesverhalen

Twee van onze kinderen van het eerste uur, Enjay en Sangdup, zijn bijna klaar met hun studie. Enjay doet examen voor haar BA in land- en tuinbouw op een universiteit in Dehradun. Ze is van plan om terug te gaan naar Dzongu om een baan te vinden tenzij ze slaagt voor een ander examen in april waardoor ze een beurs kan krijgen om haar MA te halen. Sangdup studeert in Mumbai voor zijn Masters economie en moet nog één jaar. Beiden hebben beloofd zodra zij zelf een goede baan hebben, andere kinderen te helpen met hun educatie.

Bhirka

Birkha ontmoetten we een paar jaar geleden toen hij zijn laatste bezit, een koe, moest verkopen om zijn dokters te betalen. Hij was vanaf zijn middel verlamd geraakt na een karate ongeluk en zat alleen maar op een bed, hoog in de bergen. We hebben hem toen aangeboden om via een schriftelijke cursus zijn school af te maken en hoewel het niet allemaal heel vlot gaat, lijkt het er nu op dat hij dit jaar zijn klas 10 examens gaat halen. Ondanks alle ellende is hij een gelukkig mens en buitengewoon dankbaar voor alle giften: een beetje geld voor zijn examens, vitamine pillen en een sweater.

Cultureel programma

Zoals elk jaar organiseren de onderwijzers samen met de kinderen een cultureel programma. Dagen van tevoren zijn ze bezig met de voorbereiding en de dag zelf komen ouders van kinderen en bewoners van het dorp in grote getalen kijken. Een echte feestdag waarbij wij altijd zorgen voor heel veel lekkers. Absolute favorieten zijn somosa's en melkrijst.

Op de avond voor ons vertrek arriveerde nog een kind, gebracht door een vader van iemand anders en volgens ons Namit Lepcha maar ze blijkt Lakhi te heten. Duurde een maand voor ze kon komen want haar echte vader is alcoholist en er was geen geld voor een jeep. Haar broertje van 12 moest voor het inkomen zorgen met de verkoop van groente. Een penibel bestaan met heel vaak geen eten voor iedereen. Lakhi is enigszins beduusd maar wordt hartelijk welkom geheten. Een mooie afsluiting.

Stichting Kinderen van Sikkim

KvK: 34188956

Rekeningnummer: 9227356

Nieuwe website: www.kinderenvansikkim.nl

